



PŘÍTOMNÁ PRAVDA

a
zvěstovatel Kristovy epifanie

červenec 2015

A.D. 2015 – A.M. 6144

číslo 1

Obsah

Kompletní organizace církve. 2

Podpastýři v církvi. 7

Jonáš – obraz a protiobraz 11

„A když [Beránek] otevřel sedmou pečeť“ „přistoupili jste k hoře Siónu a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému“. „Hleďte, ať neodmítnete toho, kdo mluví: (...) Já ještě jednou zatřesu’ nejenom ‚zemí‘, ale i ‚nebem‘. Projevujme proto vděčnost, že přijímáme neotřesitelné království, a s ní přinášíme Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a bázní“. „Když přišel Kristus jako velekněz (...) skrze větší a dokonalejší stánek (...) získal věčné vykoupení“ – Zjevení 8:1; Židům 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

KOMPLETNÍ ORGANIZACE CÍRKVE

Koloským 1:18; Římanům 12:4–8; 1. Korintským 12:28; Efezským 4:11–13

Větší část tohoto článku byla napsána v roce 1919. Principy v něm uvedené se stále vztahují k nám všem jako Božimu lidu v místních církvích a také obecně.

BEZ ORGANIZACE nelze úspěšně uskutečnit žádný záměr rozsáhlejšího charakteru. Proto se různé formy lidské aktivity ve velkém měřítku vyznačují organizací. Civilní vlády, národní spojenectví, náboženské denominace a federace, kapitalistická sdružení, šlechtické skupiny, odborové svazy, vzdělávací a dobročinné organizace, bratrské a vzájemné společnosti, občanské, reformní a kulturní spolky a sdružení, a dokonce i rodina, jsou ukázkou přítomnosti a výhod organizace.

Každá organizace, aby uskutečnila účely své existence, musí mít v sobě mechanismy, díky kterým směr úsilí, jenž tvoří její misi, je správně pochopen a realizován, jinak je tato organizace zcela nepřipravena pro svou misi. Všechno to, co je přítomné v organizaci a není nezbytné a přizpůsobené k realizaci jejích cílů, je překážkou, kterou rozumní organizátoři a manažeři ze své společnosti odstraní, a naopak zavedou a budou využívat všechno to, co je nutné a přizpůsobené jejím cílům.

V souladu s těmito principy náš nebeský Otec Jehova prostřednictvím Ježíše a apoštolů vytvořil církev ve formě organizace. Ano, tato organizace je tak kompletní, že ji lze nazvat organismem, jehož části tvoří „celé tělo, SPOJOVANÉ a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory, která je podle činnosti a míry jedné každé části“ (Efezským 4:16). Tato organizace je kompletní v Bohu *k účelům své existence a pro úspěšnou realizaci svých cílů* nepotřebuje žádnou *vnější* organizaci, protože je od Boha. Je to velice podrobně dokázáno v 6. svazku *Studii Písma (Nové stvoření)* na stranách 195 až 347, k němuž naše čtenáře odkazujeme pro podrobnosti. Církev je v tomto ohledu v určitém smyslu jako ostatní organizace. Připojovat k její původní formě cokoliv odlišného či dodatečného by bylo přítěží a překážkou zrovna tak, jako v případě každé jiné dokonale organizované komunity. Moudří lidé se podobným doplňkům vyhýbají.

Vzhledem k tomu, že se zakladatelé institucí snaží vytvořit organizační systém svých společností tak, aby byly úspěšně přizpůsobeny k uskutečnění účelů těchto organizací, pečlivě je zkoumají a stále je využívají jako měřítko, pomocí něhož mohou posuzovat každou část organizačních elementů.

Samozejmě na tento princip pamatoval Jehova, když plánoval organizaci církve. Odstranil z její struktury zbytečná a škodlivá opatření a zavedl jen ta, která byla praktická a prospěšná. V Písmu svatém odhalil své církvi, jaké jsou její účely, aby je mimo jiné rozpoznala a mohla spolupracovat s Pánem v realizaci těchto účelů své organizace tím, že zamítne veškeré cizí materiální elementy a bude používat všechny ty, které se přímo vztahují k její misi. Z tohoto důvodu církev nachází v Písmu kompletní popis své organizace a mise, k nimž věrně omezuje své aktivity a odvážně vzdoruje pokusům o narušení této organizace a její mise, stejně jako fyzické tělo se brání přijetí chemických prvků cizích těm, z nichž se samo skládá, protože podvědomě cítí, že jsou jedem.

MISE CÍRKVE VĚKU EVANGELIA

Jaká je mise církve věku evangelia? Ke správné odpovědi na tuto otázku musíme uvést řadu věcí: (1) církev má misi vůči Bohu a Kristovi, tj. oslavovat je ve všech věcech (1. Korintským 10:31); (2) má trojitou misi vůči sobě; a (3) má dvojitou misi vůči světu.

První částí bodu (2) mise církve vůči sobě je (A) sebezdokonalování v každém dobrém slovu a skutku (Efezským 4:11–32; Zjevení 19:7, 8). To zahrnuje tři věci: (a) Církev ve svých členech jako Boží mluvčí shromažďuje jednotlivce ze světa, kteří jsou vnímaví k jejímu pozvání, aby se stali Božím vlastnictvím, a jako takoví členy církve (Žalm 45:11, 12; Skutky 15:14). (b) Církev se očisťuje od veškeré poskvrny těla a ducha (Efezským 5:25–27; Koloským 3:5–9);

„Utvrzení jste v přítomné pravdě“ 2. Petrův 1:12

Přítomná pravda a zvěstovatel Kristovy epifanie. Občasník. Vydává Laické domácí misijní hnutí.

Redaktor: Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425–2700, USA. Redaktor zodpovědný v České republice:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17 05–100 Nowy Dwór Mazowiecki, Polsko

Internetové stránky: <http://ldmh.sweb.cz> e-mail: ldmh@seznam.cz

a (c) stává se ve svém charakteru taková jako Kristus (Římanům 8:29; Galatským 5:19–26; Koloským 3:10–17; 2. Petřův 3:18; Efezským 4:23, 24; 5:9).

Druhou částí bodu (2) mise církve vůči sobě je (B) oddělení se od těch svých členů, kteří upadli do závažného hříchu a/nebo v hrubý omyl a odmítají činit pokání. Tuto misi někdy koná církev (a) sborovou působností (1. Korintským 5:1–5, 13), dále (b) individuální působností (1. Korintským 5:9–11), nebo (c) všeobecnou působností (2. Janův 7–11). Toto oddělování se konalo během celého věku, zejména během žní, a vztahovalo se primárně ke třídě druhé smrti, a v druhé řadě zahrnovalo i ty, kteří byli umístěni ve Velkém zástupu (1. Korintským 5:5). V období epifanie zahrnuje obě tyto třídy jako takové. Vztahuje se také k některým členům církve, kteří neztratili své postavení před Pánem jako členové Kristova těla. Toto oddělování se vztahuje také k neposvěceným – ospravedlněným z víry a k pokrytcům, kteří byli přidruženi k církvi ve větší nebo menší míře.

Třetí částí bodu (2) mise církve vůči sobě je (C) zavedení a provádění těch obchodních záležitostí, které jsou nezbytné k tomu, aby církev uskutečnila svou misi. Rozsah a formy těchto obchodních záležitostí jsou popsány v Bibli, např. volba služebníků místních sborů a jejich pověření do služby (Skutky 6:1–6; 13:1–3; 14:23; Titovi 1:5), zachovávání čistoty učení a života (Skutky 15:1–31; 1. Korintským 5:1–13), podpora služebníků pravdy a chudých svatých (Galatským 6:6; 1. Korintským 9:14; Filipským 4:15–18; 2. Korintským 8:18–24) a určení řádu pro shromáždění a zavedení kázně (Matouš 18:15–17, 19, 20; Židům 10:25). Tyto tři věci – vývoj sebe sama, oddělení od členů nečinících pokání a vyřizování Bohem určených záležitostí – vyčerpávají misi církve vůči sobě.

A dle bodu (3) má církev misi vůči světu. To zahrnuje dva druhy aktivity: (A) vydávání svědectví světu o vztahu k hříchu, spravedlnosti a budoucímu soudu, tj. k přicházejícímu království (Matouš 5:13–16; 24:14), a (B) kárání světa kvůli hříchu, za který přijde spravedlnost a soud (Jan 16:8–11). Tyto dvě věci vyčerpávají její misi vůči světu. Během zprostředkující vlády bude mít církev vůči sobě a světu misi naprosto odlišnou od té současné.

Abychom jasně pochopili organizaci církve věku evangelia, musíme pamatovat na trojitou misi, tak jak byla výše popsána. Lhostejnost vůči těmto účelům během celého věku způso-

bila „veliké odpadlictví“ a další odpadlictví, zatímco úcta k nim měla za následek shromáždění Malého stádce! Lhostejnost vůči Božím nařízením týkajícím se mise církve vede ke zhoubě, zatímco jejich zachovávání je k prospěchu nejen v této záležitosti, ale také ve všech dalších.

BIBLICKÁ ORGANIZACE CÍRKVE

Když jsme pochopili jaká je mise církve, jsme lépe připraveni na to, abychom prozkoumali její organizaci a přesvědčili se, zda je k realizaci této mise přizpůsobena.

V Koloským 1:18, 1. Korintským 12:12–30, Efezským 4:4–16 a Římanům 12:4–8 je organizace církve popsána jako obraz lidského těla, *organismu*, a ne volně se vyvíjejícího sdružení nebo klubu. Tyto biblické verše nás ujišťují, že je pouze jedno Kristovo tělo, jeden organismus, který má mnoho údů, s Ježíšem jako hlavou těchto údů. Ujišťují nás, že jak se liší údy v přirozeném těle jeden od druhého ve svých funkcích, neboť některé mají v těle důležitější úkoly, jiné méně důležité, a přes tuto rozmanitost jsou navzájem harmonicky spojeny ve vzájemné závislosti, užitečnosti, ocenění a sympatii, tak je tomu i s Kristovým tělem, v němž je „celé tělo spojované a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory, která je podle činnosti a míry jedné každé části“.

Podobně jako přirozené tělo i toto tělo, přestože má mnoho údů, je jen jedno, a to proto, že má jednoho ducha, jednu naději, jedno dílo, jednoho Pána, jednu víru, jeden křest a jednoho Boha (Efezským 4:4–6). Jeho jediná hlava podřízená Bohu se zabývá přemýšlením, plánováním, vnímáním, vůlí, řízením a podle Božího zalíbení uspořádáním jednotlivých údů, každého na jeho místo v těle (1. Korintským 12:18). Tato hlava řídí a využívá tyto údy podle jejich jednotlivých funkcí v těle; podobně jako v obyčejném lidském těle, kde je jen jedna hlava a kde žádný úd nemá samostatnou a odlišnou hlavu od ostatních údů, je tomu i v tomto těle. Ježíš, jehož hlavou je Bůh (1. Korintským 11:3), je hlavou každého údu a všechny údy zachovávají svá místa v tomto těle, když zachovávají podmínku, na jejímž základě se k tomu tělu dostali, tj. když přijali Krista jako svou hlavu.

Jako obraz jednoho těla je náš Pán Ježíš, který má jen jednu hlavu a mnoho odlišně fungujících, ale vzájemně spojených údů, zobrazen jako *nejúplnější organizace, která kdy byla utvořena*, ačkoliv postrádá mnoho z toho, co lidé

považují za nezbytné pro organizaci, což způsobuje, že mnoho lidí, kteří nerozpoznávají duchovnost toho organismu, se domnívá, že tato organizace vůbec není.

JAK SE TATO ORGANIZACE PROJEVUJE

Tato organizace se projevuje (1) zvláštním způsobem, tj. jako duchovní, neviditelné a vnitřní společenství svatých v místních, vnějších a viditelných sborech s jejich místními služebníky, dílem, nařízeními a shromážděními, a (2) všeobecně tj. jako duchovní, neviditelné a vnitřní společenství bez jakékoliv vnější viditelnosti mimo (a) obecné služebníky – Ježíše i apoštoly, nyní neviditelné, a „druhořadé proroky“ (1. Korintským 12:28, KJV), kteří slouží a spolupracují s obecnou církví v jednotlivých sborech nebo jejich shromážděních během konvencí slovem a skutkem, nebo – více či méně – slouží a spolupracují s jejich jednotlivými zástupci dílem, rozhovory, dopisy a tiskem, a také mimo (b) místní služebníky, kteří slouží svatým v každém místním sboru nebo kongregaci.

Celé Tělo je reprezentováno v každé jednotlivé kongregaci díky tomu, že se mezi jejími členy nacházejí svatí. Vnitřním poutem jednoty mezi svatými v jednotlivých lokalitách a mezi nimi a všemi dalšími je duchovní bratrství v jednom duchu, jedné naději, jednom díle, jednom Pánu, jedné víře, jednom křtu a jednom Bohu. Vnější poutem, tj. styčným bodem mezi místní kongregací a údy onoho Těla v daném sboru, je práce tohoto sboru, jeho shromáždění a úředníci, tj. jeho pastoři, učitelé (výchovní služebníci), pomocníci (diákoní a diákonky) a management (předsedové, výkonné výbory, které řídí různé záležitosti, atd.), a také příležitostná služba a spolupráce služebníků obecné církve (Římanům 12:4–8, srov. s poslední částí 1. Korintským 12:28 a Efezským 4:11). Vnější poutem tj. styčným bodem mezi svatými místního sboru nebo kongregace a svatými všude jinde, jsou konvence a spolupráce se služebníky obecné církve.

SKUTEČNÁ CÍRKEV NEVIDITELNÁ

Vidíme tedy, že skutečná církev je neviditelná jak na místní úrovni, tak i obecně, ačkoliv se projevuje vně skrze své dílo, svá nařízení, shromáždění a služebníky, ať už na jednom místě, nebo na všech místech. Jinými slovy, *neexistuje žádná viditelná obecná organizace církve živého Boha (Židům 12:23), která tvoří různé kongregace nebo různé jednotlivé části obecného viditelného těla. Existuje však manifestace místní části neviditelné církve ve formě*

místních sborů s vnější organizací, jak to bylo výše uvedeno, které navíc pro své účely využívají služby služebníků obecné církve – Ježíše, apoštolů a „druhořadých proroků“, zatímco celá církev, která je neviditelná, se projevuje svým dílem, svými nařízeními, shromážděními a skrze služebníky obecné církve: Ježíše, apoštoly a „druhořadé proroky“ jak obecně, tak i na místní úrovni, skrze evangelisty občas obecně, občas na místní úrovni, a skrze pastory a učitele (starší), pomocníky (diákonky a diákonky) a management (předsedy, výkonné výbory, které řídí různé záležitosti, atd.) pouze na místní úrovni.

Umožňuje nám to pochopit, že *žádná denominace (a ani všechny denominace dohromady) není Kristovým tělem, církví živého Boha, ale že skutečná církev, Kristovo tělo, je tvořena výhradně z posvěcených v Kristu Ježíši (1. Korintským 1:2), bez ohledu na to, či jsou nebo kde jsou. Žádná vnější, viditelná organizace tedy není skutečnou církví.*

Výše popsaná organizace Kristova těla měla být neměnná do doby, kdy celá církev měla přejít za oponu, ačkoliv přechodně měly být přidány jisté vlastnosti díky darům Ducha, tj. zázraky, dary uzdravování, rozličné jazyky atd. (1. Korintským 12:28), dokud by nepominuly (1. Korintským 13:8–13) se smrtí posledního z apoštolů (kteří jako jediní měli moc poskytnout dary Ducha ostatním – Skutky 19:1–6 [s výjimkou zvláštních manifestací o letnicích a v Kornéliově domě, kdy nejdříve židé a pak pohané byli poprvé uvedeni do Kristova těla]) a smrtí poslední osoby, která tyto dary díky jejich službě přijala (viz naši brožurku „Jazyky“).

Sv. Pavel v Efezským 4:11–16 nám dává jasné svědectví o pokračování ve výše uvedené organizaci až do samotného konce věku, zvláště ve verši 13, kde uvádí, že různé úřady v církvi budou trvat spolu s tělem: „dokud nedospějeme *všichni* k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v *dokonalého* muže [jednoho nového člověka, jehož Bůh tvoří ze dvou – židů a pohanů – Efezským 2:15], v míru postavy Kristovy *plnosti*“. Pochopitelně bylo jen dvanaáct apoštolů (Zjevení 2:2; 12:1; 21:14), a protože nemohli žít během celého věku, byli s církví prostřednictvím svých spisů.

Vidíme tedy, že neexistuje žádná vnější organizace – členství, které by dělalo někoho členem Kristova těla, buď ve formě denominací, hierarchií, koncilů, synod, konferencí, sněmů, rad starších, kontrolních výborů, organizač-

ních „kanálů“, nebo dohlížejících obchodních společností. Všechny tyto organizace jsou vůči organizaci církve cizím prvkem, škodlivé pro její uspořádání, a rozvracející Ježíšovo vůdcovství, jednotu církve, různorodost jejích členů a vzájemné vztahy v jednom těle. Církev by měla neustále odporovat každému pokusu o spojení její organizace s podobnými formami organizací pocházejících nikoliv od Hospodina, ale od protivníka. Jakékoliv úsilí ospravedlnit jejich existenci v církvi, která je Jeho Tělem, jako nezbytnost pro pokračování v její misi, by mělo být odmítnuto, protože tato nezbytnost nevznikla z mise církve dané Bohem, ale v důsledku satanského překroucení.

Popis Kristova těla jako organismu je prezentován z různých hledisek ve čtyřech pasážích připojených k nadpisu tohoto článku:

Koloským 1:18 obecně popisuje dvě části Krista v jejich vzájemných vztazích – Ježíše jako hlavu a církev jako tělo – aniž by výslovně poukázal na úřední vztahy dalších členů tohoto těla, kromě Ježíše.

Římanům 12:4–8 pojednává o jednotě těla a rozmanitosti a harmonii jeho údů, když se zmiňuje o různých funkcích údů úředního těla v místní církvi, aniž by zmiňoval její oficiální jména nebo jména služebníků obecné církve.

Efezským 4:11–13 uvádí výchovné služebníky církve, jak ty všeobecně působící, tak místní úrovně, a také služebníky, jejichž práce má misijní povahu – evangelisty.

1. Korintským 12:28 vynechává zmínku o evangelistech a zmiňuje všechny ostatní služebníky církve, jak všeobecné, tak i místní úrovně. Proto tento verš se zdá být komplexní, co se týče výčtu služebníků církve, s jedinou výjimkou, tj. evangelistů.

CÍRKEV NEBYLA ZORGANIZOVÁNA PRO REALIZACI VŠECH CÍLŮ

Když mluvíme o tom, že církev je kompletně organizována pro svou misi, nemyslíme tím, že je organizována pro *všechny* mise. Jistě není organizována pro politiku, protože jen málo jejích členů je pro politiku způsobilých. Pokusy některých jedinců o to, aby její mise zahrnovala i politiku, skončily špatně jak pro církev, tak pro stát. Církev není organizována pro obchodní činnost, kromě té, která je nezbytná pro vedení výše uvedené práce, protože jen málo jejích členů má výraznější obchodní schopnosti. Není organizována, aby řešila pracovní problémy, protože jen málo jejích členů má čas, nadání a ducha, aby bojovali s těmito

problémy. Polem působnosti organizace církve není ani světské vzdělání, protože její členové nejsou zpravidla „moudří tohoto světa“.

Církev není organizována pro klerikalismus, protože jejím členům chybí duch, naděje, cíle a vlastnosti klerikalismu. Vidíme tedy, že církev, která je jeho tělem, není organizována kompletně pro všechno, ale díky Božímu duchu, jeho slovu a prozřetelnosti, díky formě její vnitřní organizace a její místní i všeobecné manifestaci, je dokonale organizována k uskutečnění mise, kterou jí určil Bůh. Fakta dokazují, že tomu tak je, protože církev úspěšně působí od apoštolské doby v uskutečnění všech výše uvedených prvků její mise, kterou jí určil Bůh.

Nedomníváme se samozřejmě, že by církev k podpoře své mise neměla využívat pozemské prostředky. Církev může využívat a také vhodně využívá lidské prostředky v podobě pošty, automobilů, železnice, letadel, telegrafu, telefonu, tisku, obchodních systémů a také používá budovy, vynálezy, knižní díla zabývající se historií, archeologií atd., a takové práce jako konkordance, biblické slovníky, encyklopedie, lexikony, atlasy atd. Tyto prostředky však nepoužívá jako organizace nalézající se pod její kontrolou, a proto je nepoužívá organizačně. Církev nemůže, aniž by pokřivila vlastní organizaci, převzít kvůli své misi kontrolu nad jakoukoliv organizací – mimo vlastní, jak byla určena Bohem, a nemůže také dovolit, aby ji kontroloval jakýkoliv vnější orgán. Proto církev nemůže tvořit obchodní korporace ani společnosti kvůli vedení své mise vůči Bohu nebo člověku.

Tvrzení, že církev nemůže uskutečnit své dílo bez obchodní společnosti, správní rady, nebo ještě jiné doplňkové organizace, předpokládá, že Bůh byl nedbalý ve věci její struktury, že ji nepoučil prostřednictvím svých inspirovaných učitelů, ústně nebo v Písmu, aby využívala výhod obchodních společností schválených římskou vládou v době Ježíše a apoštolů, a že tímto způsobem jí nedal kompletní organizaci pro uskutečnění její mise. Tvrzení, že církev nemůže provést svou práci bez takové organizace, předpokládá, že nominální křesťané měli pravdu, když ji k původní struktuře církve přidali, že skutečná církev byla na omylu, když odporovala podobným doplňkům, a že co se týče „praktických záležitostí“, lidé jsou moudřejší než Bůh!

Boží věrní určitě nebudou souhlasit s tím, že církev potřebuje dlahy, obvazy, formy, spony, svěrací kazajky, berle a hole lidských organizátorů, aby uskutečnila svou misi! Není toto

jednání, které pro každou jinou organizaci je absolutní nutností, něčím cizím pro její Bohem danou misi? Bible, rozum a historie (světská a náboženská) společně odpovídají na tuto otázku kladně (viz *Nové stvoření* str. 236, odst. 1. a str. 245, odst. 1.).

*Starý a Nový zákon opomíjí jakoukoliv organizaci s výjimkou samotné struktury církve, nezbytné k uskutečnění jejího díla. Toto opomenutí není nedopatřením. Je výmluvné spolu se skutečností, že když Bůh popisoval kompletní organizace církve, záměrně vynechal zmínky o jiných tělech, sdruženích, společnostech nebo korporacích v církvi, a chtěl, aby všichni pochopili, že nic z toho není pro církev nutné, aby mohla uskutečnit účely své existence. Vidíme tedy, že církev prostřednictvím svých všeobecných služebníků, obvykle podporována svatými, je dokonale zorganizována k úspěšnému uskutečnění obecných záležitostí své mise a prostřednictvím těchto všeobecných služebníků, služebníků místních sborů, a všech dalších svatých uvnitř a vně těchto místních shromáždění, je dokonale zorganizována k úspěšnému uskutečnění místních záležitostí své mise. Církev by proto měla odmítat služby hierarchií, všeobecných koncilů, synod, valných shromáždění, konferencí, rad starších, společností, výborů, korporací atd., které *usilují o ovládnutí jejího díla a nejsou pod její kontrolou* – jakožto doplňky k její struktuře, zbytečné a škodlivé pro její misi.*

Všichni pozorní badatelé studující Bibli budou souhlasit s tím, že co se týče biblických textů a faktů, mají se věci tak, jak jsme je právě popsali. Výše uvedené verše a fakta to jasně dokazují. Neméně přesvědčivá jsou fakta z církevních dějin.

Výše popsaná organizace církve začala být podkopávána, když se v církvi biskupové stali odlišnou skupinou od starších neboli presbyterů a když se „duchovenstvo“ stalo odlišné od „laiků“. Každý sbor přestal mít mnoho biskupů, tj. starších (Skutky 20:17, 28; Filipským 1:1; Titovi 1:4–9), a v druhém století začal mít jen jednoho biskupa, který stál nad ostatními biskupy (staršími) a diákoný – jediné dva druhy služebníků místní církve zmíněné v 1. Timoteovi 3:1–15. Tito biskupové v zájmu své moci začali svolávat synody a koncily, aby vydávaly zákony pro domnělé obecné zájmy – nikoliv církve, která je jeho tělem, ale církvi (místních sborů) celých oblastí a provincií. První z těchto církevních synod nebo koncilů se konal v Sýrii v roce 166 n. l. Tyto synody nebo kon-

cily dokazují, že sbory byly zevně navzájem organizovány, což nebylo známo v apoštolské době. Tyto „církevní provincie“ byly po mnoho desetiletí vedeny arcibiskupy, jejichž moc stále rostla. Všichni tito arcibiskupové, rozptýlení na třech územních děleních Římské říše, byli ve třetím století podřízeni patriarchům, kteří byli tehdy tři – jeden v Římě, jeden v Antiochii a jeden v Alexandrii. Zavedli do „církvě“ jiné organizace, všechny cizí a podvracející původní strukturu „církvě, která je jeho tělem“.

Od této doby všechny organizace, které byly přidávány k původní struktuře církve, byly přidávány pod záminkou, že jsou nutné pro dílo církve. Nicméně nikdy nezapomeňme, že byly nutné pouze pro misi nominální církve, která ztratila ze zřetele misi skutečné církve danou Bohem a zavedla svou vlastní, neoprávněnou pro věk evangelia, tj. misi obrácení světa a vlády církve nad ním během tisíce let před Kristovým druhým příchodem.

SKUTEČNÁ JEDNOTA CÍRKVE

Jednota skutečné církve v jednom duchu, jedné naději, jednom díle, jednom Pánu, jedné víře, jednom křtu a jednom Bohu byla natolik silná, že umožnila jedincům (Skutky 8:1–7) a jednotlivým sborům (Skutky 13:1–4), prostřednictvím zástupců, uskutečnit mise církve. Nikde však v Písmu nečteme o organizačním spojení sborů prostřednictvím výborů, rad, sdružení, společností nebo jiným způsobem za účelem šíření poselství Slova, ačkoliv jisté osoby a jednotlivé místní církve *jako takové* přispívaly na náklady těm, kteří kázali evangelium, bez ohledu na to, zda byli jejich zástupci nebo ne (Skutky 13:1–4; Filipským 4:10–18).

Ano, sdružení sborů vedlo organizačně, prostřednictvím výboru, který jmenovalo, světskou diákonskou práci, např. sbíralo peníze a rozdělovalo je chudým svatým (2. Korintským 8:16–24). Nikde však v Novém zákoně podobné sdružení prostřednictvím výboru, rady, sdružení, společnosti nebo jiným způsobem nevedlo organizačně žádnou práci podporující šíření Slova. Usuzujeme proto, že druhý způsob není v souladu s organizací církve, zatímco první je diákonskou prací v církvi.

Z celé předcházející diskuze usuzujeme, že církev byla Bohem dokonale zorganizována během žně Židovského věku kvůli realizaci Bohem určené mise a že její organizace tvoří jedno tělo pod vedením Ježíše, který je její hlavou, s apoštoly jako jeho zplnomocněnci, naprosto způsobilými, aby neomylně a bezchybně svázali a rozvázali všechny pro církev

nezbytné věci jako učitelé obecné církve (Matouš 18:18); dále s „druhořadými proroky“ (jako např. Marsilius, Luther, Wesley atd.), kteří jednali jako výhradně viditelní, ale nikoliv inspirovaní, neomylní nebo bezchybní učitelé obecné církve poté, co apoštolové zesnuli, nebo ti (např. Barnabáš, Timoteus, Titus atd.), kteří spolupracovali s apoštolů, než tito zesnuli; s evangelisty (jako účastníky s apoštolů a „druhořadými proroky“), sloužícími obzvláště v dávání základních pravd Slova lidem stojícím mimo a začátečníkům; s volnými pastory a učiteli, sloužícími pravdou místním sborům spolu s pomocníky (diákonů a diákonkami), sloužícími jinak než Slovem; s managementem (předsedy, výbory atd.), řídicím vnější záležitosti místních sborů a s každým členem, úřadujícím nebo ne, spolupodílejícím se na misi církve podle svých duchovních vlastností, lidských talentů a okolností připravených prozřetelností. Dále usuzujeme, že tato Bohem organizovaná církev je sama

o sobě dokonale přizpůsobena, aby uskutečnila svou misi na světě, a veškeré pokusy přidružení jiných organizací k ní odporují jejímu uspořádání a jsou nepřátelské k zájmům její Bohem dané mise.

Proto podporujeme principy biblické organizace „církve, která je jeho tělem“ a odporujeme každému pokusu narušit její organizaci zaváděním k ní jakéhokoli jiného druhu organizace – odporujeme jí jako přítěži, překážce, újmě a rakovině, která musí být odstraněna ve prospěch církve i ostatních. Organizace církve je pro své účely dokonalá, dostačující, duchovní, vznešená a účinná. Je hodna našeho uznání, lásky a podpory – uznání, lásky a podpory, které jsou ofenzivní kvůli zachování a upevnění tohoto těla, a defenzivní kvůli odrážení veškerého úsilí překážet, ublížit, překrucovat, omezovat nebo připojovat cokoli k této organizaci v její Bohem určené existenci a službě.

PT 1994, 50

PODPASTÝŘI V CÍRKVI

JEHOVA je veliký pastýř, který převyšuje všechny ostatní (Žalm 23:1; 80:2; Jan 10:29). Pod jeho vedením je Ježíš „dobrý pastýř“, „veliký pastýř ovcí“, „kníže pastýřů“ (Jan 10:11; Židům 13:20; 1. Petřův 5:4, BK).

Pod vedením Ježíše jsou pastýři pro Jehovu především apoštolové (Jan 20:15–17; 1. Petřův 5:2–4). Těch nejvyšších podpastýřů bylo pouze dvanáct (Matouš 10:2–4; 19:28; Lukáš 22:29, 30; Zjevení 12:1; 21:10, 14), přičemž apoštol Pavel, nikoliv Matěj, zaujal místo Jidáše (1. Korintským 4:9; 9:1, 5; 15:5–11). Navzdory opačným nárokům papežů a dalších, apoštolové neměli žádné následníky. Všichni další, kteří tvrdí, že mají zvláštní zmocnění dvanácti apoštolů a jsou jejich následníky, jsou lháři (2. Korintským 11:13; Zjevení 2:2; Judův 13).

Další pastýři pod vedením Ježíše, také jim podpořeni, zplnomocnění a řízení, jsou nepoštolské hvězdy, sedm složených lidských andělů (vyslanců) pro sedm období nominální církve, včetně současného laodikejského období (Zjevení 1:16, 20; 2:1–29; 3:1–22; Micheáš 5:5). Mezi těmito „členy hvězdy“ bylo mnoho reformátorů a jiných zvláštních podpastýřů.

Dalšími podpastýři pod vedením Ježíše jsou ostatní všeobecní starší, „druhořadí proroci“

(1. Korintským 12:28, KJV), kteří slouží k prospěchu obecné církve a také (ve většině případů) místním sborům. Radíme mezi ně Barnabáše, Apolla, Timotea, Tita a další z apoštolské doby.

PODPASTÝŘI V MÍSTNÍCH SBORĚCH

Podpastýři, kteří slouží jako duchovní za účelem kázání a učení v místním sboru, jsou obvykle biblicky pojmenováni staršími, i když jsou také nazváni biskupy. Podle učení apoštolů (*kteří jako křesťané máme následovat jako naše průvodce* – Matouš 18:18) úřad staršího nebo biskupa je v církvi jeden a tentýž – obě jména byla používána záměnně pro stejné osoby a úřad. V apoštolských dobách měl zpravidla každý sbor víc než jen jednoho staršího nebo biskupa (Skutky 13:1; 14:23; 21:18; Jakubův 5:14, 15).

Apoštol Pavel přímo nazývá stejné osoby staršími a biskupy. Ve Skutcích 20:17 řekl, že poslal do Efezu pro tamější starší (řecky *presbyteroi*, z něhož pochází české slovo *presbyteri*). Pak (verš 28) oslovuje tyto stejné starší jako „dozorce“ (řecky *episcopoi*, stejné slovo je vždy v bibli překládáno slovem *biskupové*).

Stejný apoštol v listu Titovi 1:5–7 ztotožňuje názvy „starší“ a „biskup“ jako týkající se stejných osob a stejného úřadu. Nejdříve říká

Titovi, aby ustanovil v každém městě starší, a pak, když ve verši 6 zmiňuje určité vlastnosti, které by měli starší mít, uvádí i důvod, proč by měli tyto vlastnosti mít, totiž že jsou to vlastnosti, které musí mít *biskupové*.

Kromě toho apoštol v 1. Petruv 5:1–4 dokazuje, že starší a biskupové jsou stejné osoby. Ve verších 1 a 2 používá stejný obraz starších, kteří pasou stádo, obraz, který apoštol Pavel ve Skutcích 20:28 vztahuje k biskupům. Navíc řecké slovo přeloženo ve verši 2 jako „dohlížejte“ je jiný tvar kořene slova „dozorce“ (biskup) ve Skutcích 20:28, kde starší jsou biskupy; a ve verších 1 a 2 starší jsou ti, kteří „dohlížejí“ nebo spravují „dozorčí úřad“ (Skutky 1:20, ČSP, pozn.). Tito starší z veršů 1 a 2 jsou ve verši 4 odlišeni od Ježíše, nejvyššího pastýře, a ukázáni jako podpastýři nebo pastoři – název použitý pro ně v Efezským 4:11 (v angl. KJV).

Navíc skutečnost, že biskupové a diákoní byli dvěma druhy sborových služebníků zmíněných ve Filipským 1:1 a 1. Timoteovi 3:1, 10, 12, 13, naznačuje, že starší a biskupové jsou stejné osoby a mají stejný úřad.

Tito starší neboli biskupové se lišili v talentech, v duchu zasvěcení Hospodinu a Jeho službě, a také, podle okolností připravených prozřetelností, mírou prospěchu pro Hospodina (Římanům 12:6–8). Někteří vyvíjeli větší působení ve prospěch Boha, Pána, pravdy a bratří, a proto byli ve větší úctě (1. Timoteovi 5:17).

JAK POJMENOVAT SLUŽEBNÍKY

Kdybychom v dnešní době říkali *biskupové* těm, kteří byli zvoleni, aby kázali a učili v místních sborech, bylo by to obecně velice špatně pochopeno, protože ve většině denominačních církví jsou biskupové považováni za hlavní církevní hodnostáře, stojící o stupeň výše než místní starší. Z tohoto důvodu je nejlépe nenazývat místní kazatele a učitele biskupy.

Domníváme se také, že by církevní služebníci neměli být nazýváni „důstojnými“ („velebnými“, angl. „reverend“). I když mnoho duchovních používá toto oslovení, někteří si neuvědomují, že v Písmu není žádná zmínka o tom, že by toto nebo jakékoliv obdobné označení mělo být používáno Božími služebníky. V anglickém překladu KJV se slovo „velebný“ (angl. „reverend“) nachází pouze jednou, v Žalmu 111:9: „svatá a *velebná* je jeho jméno“. Zde se vztahuje k Jehovovi, a zdá se, že nejlepší bude ponechat je pro něj.

Myslíme si, že když je zapotřebí nějakého označení pro ty, kteří slouží jako duchovní kázáním a vyučováním, nejlépe používat název *starší*, ačkoliv biblicky bychom je mohli nazývat pastory (jak jsme již uvedli, toto slovo se k nim vztahuje jako k podpastýřům).

Stárnutí není dostačující kvalifikací pro staršího ve smyslu, jak o tom učí Písmo. Křesťanští bratři se stávají způsobilými k úřadu staršího přiměřeným růstem ke Kristově podobě a růstem v poznání Boží pravdy z Písma, když mají nebo rozvíjejí vhodné schopnosti nezbytné k vyučování, a když mají patřičné okolnosti připravené prozřetelností a další biblické kvalifikace. Jinými slovy, musejí být biblicky zralými bratry, nikoliv „nemluvnaty“ a „nedávno obrácenými“ (1. Korintským 3:1–3; Efezským 4:13, 14; 1. Timoteovi 3:6; Židům 5:12–14).

Timoteus, poměrně mladý člověk (1. Timoteovi 4:12; 2. Timoteovi 2:22), měl kvalifikace k úřadu staršího, dokonce obecného staršího, a sloužil jako takový, protože měl nezbytnou duchovní zralost – růst v milosti a poznání – a také další nutné kvalifikace.

USTANOVENÍ „STARŠÍCH V KAŽDÉM SBORU“

Co říká Písmo o způsobu ustanovení starších ve sborech? Níže citujeme z knihy „*Nové stvoření*“, 6. svazku *Studií Písma*, str. 276–279:

„V každém sboru jim ustanovili starší a v modlitbách s posty je svěřili Pánu, v něhož uvěřili“ (Skutky 14:23).

Forma tohoto sdělení spolu s četnými zmínkami o starších ve všech sborech opravňuje k závěru, že to byl *neměnný* zvyk prvotní církve. Slovo „starší“ v tomto verši zahrnuje evangelisty, pastory, učitele a proroky (veřejně přednášející). Proto je důležité, abychom zjistili, co znamená slovo „*ustanovili*“. V současné době je toto slovo všeobecně používáno pro obřad uvedení do úřadu, ale význam řeckého slova *cheirotoneo*, použitého v tomto textu, je jiný. Znamená ono „*volit zvednutím ruky*“, tedy dosud obvyklý způsob hlasování. Tato definice je uvedena v Youngově „Analytické biblické konkordanci“. Jelikož tato konkordance může být považována za autoritu presbyteriánů, zmíníme také definici uvedenou v Strongově konkordanci, která je považována za autoritu metodistů. Poslední zmíněná definuje kořen tohoto slova takto: „někdo zvedající ruku, hlasující (zdvižením ruky)“.

Naprostojiné řecké slovo je použito, když náš Pán řekl apoštolům: „Já jsem vyvolil vás a *ustanovil jsem vás*“ (Jan 15:16). Zde je slovo *tithemi*, stejné, které použil apoštol, když mluvil o svém ustanovení: „Byl jsem *ustanoven* hlasatelem a apoštolem“ (1. Timoteovi 2:7). Avšak toto ustanovení, jak to apoštol zřetelně prohlašuje, nebylo „od lidí nebo skrze člověka, ale skrze Ježíše Krista a Boha Otce“ (Galatským 1:1). Všichni členové pomazaného těla, sjednoceni s hlavou, spoluúčastníci jeho ducha, jsou podobně ustanoveni, ovšem nikoliv k apoštolství jako Pavel, ale jako služebníci pravdy, každý podle svých talentů a možností (Izajáš 61:1). Pouze dvanáct bylo ustanoveno jako apoštolové – zvláštní zástupci a zplnomocnění služebníci.

Vrátíme se k ustanovení a uznání starších pomocí hlasování ve shromáždění Nových stvoření „zvednutím ruky“, jak bylo uvedeno výše, a věnujme pozornost skutečnosti, že to byl běžný zvyk, protože apoštol používá stejné řecké slovo, když vypráví, jak se Titus stal jeho pomocníkem: „*Byl také sbory určen* za našeho společníka na cestách“ (2. Korintským 8:16–19). Slova z výrazněná kurzívou pocházejí z řeckého slova *cheirotoneo*, které, jak jsme řekli, znamená „volit zvednutím ruky“. Navíc slovo „také“ naznačuje, že i samotný apoštol byl vybrán v podobném hlasování – ne vybrán nebo zvolen apoštolem, ale misionářem, a při té příležitosti i zástupcem sborů, nepochybně na jejich náklady.

Nicméně některé z pozdějších apoštolských cest se patrně konaly bez hlasování a podpory sboru v Antiochii (2. Timoteovi 1:15). Pravidla prvotní církve ponechávala všem svobodu v uplatnění svých talentů a užívání svých prostředků podle svého svědomí. Shromáždění mohlo přijmout nebo odmítnout dokonce i službu apoštolů jako svých zvláštních zástupců. Podobně i apoštolové mohli přijmout nebo odmítnout tyto závazky, každý podle svobody svého svědomí.

Není však kromě způsobu zmíněného v Novém zákoně – ustanovení starších cestou voleb – nějaký jiný způsob? Není tam nic, co by mělo význam *udělení pravomoci* nebo svolení ke kázání ve smyslu nyní užívaného slova *vysvětit*, které je všeobecně používáno ve všech denominacích v souvislosti s povolováním a ustanovením starších, kazatelů apod.? Prozkoumáme tyto otázky.

Slovo *ustanovit* týkající se starších je použito ještě jen na jednom místě a je překladem jiného řeckého slova – *kathistemi*, které zna-

mená „umístit, ustanovit“ (Young) a „umístit“ (Strong). Toto slovo se nachází v Titovi 1:5: „Abys dal do pořádku to, co ještě zbývá, a *ustanovil* v jednotlivých městech starší, jak jsem ti přikázal“, tj. jak jsem ti nařídil. Na první pohled se zdá, že tento verš naznačuje, že Titus byl zplnomocněn k tomu, aby ustanovil tyto starší bez ohledu na přání shromáždění (místních církví). Právě o tuto myšlenku se opírá episkopální teorie církevního řádu. Katolíci, církev episkopální a metodistická episkopální tvrdí, že jejich biskupové mají apoštolskou pravomoc a smí ustanovovat a jmenovat starší pro shromáždění bez zvedání ruky nebo hlasování místní církeve.

Tento verš je základem pro tento názor, ale zdá se být slabým argumentem, když si všimneme poslední věty: „jak jsem ti přikázal“, a když uvážíme, že by apoštol určitě nepřikázal nebo nenařídil Titovi, aby jednal v této záležitosti v rozporu s tím, jak jednal on sám. Popis metody samotného apoštola podle správného překladu je velice jednoznačný: „A zřídívše jim, podlé daných hlasů, starší po církevch, a modlivše se s postem, poručili je Pánu, v kteréhož uvěřili“ (Skutky 14:23, BK).

Nepochybně apoštolova rada a rada Titova, jehož obzvlášť doporučil bratřím jako věrného služebníka pravdy, byla nejen žádaná, ale i bratry vyhledávaná a všeobecně dodržovaná. Nicméně jak apoštol, tak i všichni, kteří jej následovali, se snažili ponechat zodpovědnost tam, kde ji ponechal Bůh – na *shromáždění*, v jehož zájmu by mělo být zkoumání duchů [učení a učitelů], zda jsou z Boha (1. Janův 4:1). „Pokud však nechtějí, pak ať si říkají slova, v nichž není žádné světlo“ (Izajáš 8:20, B21). „Takových lidí se straň,“ radí apoštol – nemáme je volit ani žádným jiným způsobem uznávat jako učitele, starší apod.

V každém případě byl nezbytný souhlas shromáždění – ať už vyjádřený hlasováním, jak jsme uvedli, nebo ne. Předpokládejme, že by Titus jmenoval starší, kteří by nevyhovovali bratřím; jak dlouho by tam panoval mír? Co by mohl tento starší, nepřijatelný podle úsudku shromáždění, uskutečnit v pastýřské nebo jiné službě? Téměř nic.

Klerikalismus, nikoliv učení našeho Pána a jeho dvanácti apoštolů, je odpovědný za rozdělení věrných do dvou tříd – „kléru“ a „laiků“. To duch klerikalismu a antikristův stále ještě usiluje každým možným způsobem o vládu nad Božím dědictvím – úměrně míře neznanosti převládající v daném shromáždění.

Pán a apoštolové neuznávají jako Kristovo tělo starší, ale církev. Důstojnost a úcta, kterých požívají věrní starší jako služebníci Pána a církve, není pouze výsledkem jejich zhodnocení sebe sama, ani uznání od ostatních starších. Shromáždění, které volí, musí je znát a uznat ve světle Božího slova, jejich křesťanské ctnosti a schopnosti, jinak jim nemůže udělit takové postavení a poctu. Proto starší, který se jmenoval sám, nemá základ pro žádnou pravomoc. Sklon k přehlížení církve, Kristova těla, a nadřazování sebe sama a svého mínění nad celek je nejlepším důkazem, že takový bratr nemá správný postoj, aby mohl být uznán starším. Pokora a uznání jednoty shromáždění jako Pánova těla jsou primárními vlastnostmi nezbytnými pro tuto službu.

Žádný bratr by se také neměl ujmout veřejných povinností v církvi jako vedoucí, zástupce apod., aniž byl vybrán a to ani tehdy, je-li přesvědčen, že nejsou žádné pochybnosti ohledně jeho přijatelnosti. Biblický způsob stanovování starších ve všech shromážděních spočívá ve sborových volbách – hlasováním zvednutím ruky. Trvat na těchto volbách před zahájením služby znamená uposlechnout biblický pokyn. Tento druh voleb posiluje staršího, a navíc připomíná shromáždění jeho povinnosti a zodpovědnost za zvolené starší v Pánově jménu a duchu – jako vyjádření Boží volby a vůle. Navíc podle tohoto biblického řádu se členové shromáždění zajímají o všechna slova a skutky starších jako svých služebníků a zástupců. Je to v protikladu k převládajícímu mínění, že starší jsou majiteli shromáždění a vládnou nad ním a končí jejich myšlení a mluvení o něm jako o „mém lidu“, místo aby říkali: „Pánův lid, jemuž sloužím.“

Proč nejsou tyto záležitosti, tak jasně popsány v Písmu, všeobecně chápány a hlášány? Je tomu tak proto, že lidská povaha má ráda pocty a postavení, a snadno podléhá chybným předpokladům podporujícím tuto zálibu. Také proto, že tento stav je populární po sedmáct století; a rovněž proto, že lidé si na tuto situaci zvykli a dávají jí přednost před svobodou, kterou vydobyl Kristus. Navíc mnozí lidé jsou natolik přesvědčeni, že zvyky Babylonu musí být správné, že nikdy neprostudovali, co říká Pánovo slovo v této záležitosti. [Tolik citát z knihy *Nové stvoření*].

OMYLY SVĚDKŮ JEHOVOVÝCH

Poté co apoštolové zemřeli, nastalo „veliké odpadlictví“, a výše popsaná apoštolská církevní organizace byla narušena vůdci dychtící-

mi po moci (2. Tesalonickým 2:7). J. F. Rutherford, zakladatel Svědků Jehovových, zvolil stejný postup, chopil se moci a zamítl výše popsané biblické učení týkající se starších a jejich volby ve sboru.

Rutherford tvrdil, že starší jsou pouze neúředními a nezvolenými zralými bratry ve sborech. Prohlásil: „Úřad staršího biblicky neexistuje a nikdo nemůže být učiněn starším na základě hlasování lidí.“

Dokonce i základní učení vůdců „Svědků Jehovových“ se často mění tak, že jejich příznivci nevědí, čemu mají věřit. Po Rutherfordově smrti a po mnohaletém učení výše uvedeného zaslali vůdci SJ v prosinci 1971 každému sboru dopis, v němž sdělili, že sbory přece jenom mají mít své starší. Jsme rádi, že tímto způsobem zavrhl jeden z Rutherfordových omylů. Nežrekli se však jeho omylu týkajícího se biblické doktríny volby starších zvednutím ruky v místní církvi. Místo toho se stále přidržují Rutherfordovy mocichtivé, autokratické, netokratické a křesťanské svobody zbavující praxe „vedoucího sboru“ SJ v New Yorku, který definitivně rozhoduje o tom, kdo může být kazatelem a učitelem v místním sboru. Tímto způsobem zbavují místní sbory svobody a privilegií, které jim dal Bůh.

Navzdory opačným tvrzením je zřejmé, že dle výše popsaného učení 6. svazku, nazvaného *Nové stvoření*, je zcela správné, že při každých volbách v místních církvích volí své služebníky hlasováním zvednutím ruky.

Dr. Strong a Dr. Young jsou v 6. svazku, na který odkazujeme, citováni na důkaz toho, že základním významem řeckého slova *cheirotono* je volba zvednutím ruky. Poukazuje na to však řada dalších autorit. Zmiňme několik z těch, kteří potvrzují správnost 6. svazku:

„volit zvednutím ruky“ (Thayer); „zvednout ruku“ (Bagster); „volit zvednutím ruky v athénském sboru“ (Abbott–Smith); „zvednout ruku za účelem hlasování v athénském sboru“ (Liddell a Scott).

Každá místní církev, shromáždění, kongregace Božího lidu, by si tedy měla uvědomit, že má biblické privilegium a právo volit hlasováním zvednutím ruky ty, které si přeje, aby ji sloužili jako starší, diákonci apod. Je to nastíněno na základě Písma v 6. svazku *Nové stvoření*. Sbor by si měl také uvědomit, že nesmí dovolit žádným výborům starších, správám, řídicím orgánům nebo jednotlivcům, aby tato práva a privilegia omezovali, popírali, či usilovali o jejich

zrušení. Těmto skupinám a jedincům dychtícím po moci – jako Diotrefés, který měl rád přední místa (3. Janův 9) – máme laskavě a rozhodně odporovat a odmítnout je, trvali na svém zkázonosném postupu.

Skuteční podpastýři Pánova stáda se vyvarují byť i zdání toho, že se chápou moci, a místo toho se budou pečlivě snažit sytit a jiným způsobem vést Pánovo stádo.

Nechť všichni, kteří v jakémkoliv smyslu slouží jako podpastýři Jehovovi, našemu velikému pastýři, a Ježíšovi, velikému pastýři pod jeho vedením, si uvědomí, že plní nejdůležitější

službu a že ji mají dělat v Pánově duchu. Nechť slouží nezištně („ne pro špinavý zisk“), „ochotně“, s horlivostí plnou lásky, hlubokou pokorou a skutečnou hlubokou láskou k Pánovu stádu a jeho nejvyššímu prospěchu. Pamatujme, že jako podpastýři nejsme pány „nad dědictvím Páně“, ale máme být vzorem pro stádo (1. Petřův 5:1–4). Mějme na paměti, že každá církev (místní sbor) je paní u sebe, a hlasováním zvednutím ruky rozhoduje o tom, koho si přeje, aby jí sloužil, a co udělá se svými záležitostmi.

PT 1994, 53

JONÁŠ – OBRAZ A PROTIOBRAZ

JONÁŠŮV PŘÍBĚH je velmi zajímavý a mnozí si jej pamatují z dětství. Jonáš, syn Amitajův (1:1), pocházel z Gat-chéferu v Galileji, z kmene Zabulón (2. Královská 14:25; Jozue 19:10–13). Prorokoval krátce před nebo během vlády Jeroboáma II., izraelského krále, která začala v roce 843 př. n. l. Jonáš správně předpověděl úspěšné podrobení a rozšíření území a krátký rozkvět vlády Jeroboáma II. (2. Královská 14:23–25).

(2) Jonáš byl poslán Jehovou do velkého města Ninive (1:2), aby volal proti němu kvůli jeho zlu. Ninive bylo po mnoho let hlavním městem ohromné asyrské říše a bylo umístěno nad řekou Tigris (téměř naproti současnému iráckému městu Mosul), severně od Babylonu. Avšak snad kvůli židovské zaujatosti vůči obyvatelům Ninive, Jonáš místo aby šel na *severovýchod* do Ninive, utekl na *západ* – zaplatil jízdné na loď z Jafy do Taršíše (v. 3). Z tohoto důvodu je často nazýván prchajícím prorokem. Jonáš neměl Izajášova ducha, který řekl: „Zde jsem, pošli mne.“ (Izajáš 6:8)

(3) Ninive bylo založeno Nimrodem (Genesis 10:11, 12). O staletí později Sargon II. (722 – 705 př. n. l.; Izajáš 20:1) jej udělal svým hlavním městem. Senacherib (705 – 681 př. n. l.; 2. Královská 19:36) jej velmi vyzdobil a nechal postavit hradby vysoké 40 – 50 stop [12 – 15 metrů], obíhající vnitřní město v délce 8 mil [téměř 13 km] a dostatečně široké, aby mohly po nich jezdit tři vozy vedle sebe. Ezechiáš platil Senacheribovi vysokou daň, ale později Bůh udeřil jeho velkou armádu (2. Královská 18:13–17; 19:35, 36). Asarhaddon (681 – 669 př. n. l.) připojil k Ninive a Asýrii Babylonii a mnoho jiných zemí. Další jeho vládce, Aššur-

banipal (669 – 626 př. n. l.; obvykle ztotožňovány s Asnaparem – Ezdráš 4:10), je proslulý pro svou knihovnu s více než 30tisíci popsaných hliněných tabulek, zahrnující epos o stvoření a epos o Gilgamešovi (potvrzující potopu). V roce 612 př. n. l., dávno po Jonášově době, Ninive nakonec podlehl Babylonii, Médům a Skythům. Tento pád předpověděl Nahum (1:1, 2; 2:8–10; 3:7) a Sofonjáš (2:13–15). Jeho zkáza byla tak naprostá, že jeho poloha byla po mnoha staletí zapomenutá. Bylo opět objeveno a vykopávky začaly ve 40. letech 19. století (Z 520).

(4) Více bojovné Ninive a Asýrie na jedné straně, a spíše kulturní Babylon a Babylonie na straně druhé, dlouhodobě soutěžili. Babylon byl důležitější v době od Abrahama po Davida, ale od Davida po Ezechiáše a Manassese bylo v nadvládě Ninive a jeho králové. Pak od doby Joziáše a Jeremjáše, Ezechiele, Abakuka a Daniela, byl opět u moci Babylon.

JONÁŠŮV PROTIOBRAZ

(5) Jonášova kniha je pozoruhodná. Není proroctvím v běžném slova smyslu. Spíše je příběhem a proroctvím, které je ve své podstatě obrazem. Náš Pán Ježíš jasně ukázal, že Jonáš je obrazem jeho samotného, přinejmenším v některých z Jonášových zkušeností. Když zákoníci a farizeové žádali Ježíše, aby jim ukázal znamení, odpověděl: „Pokolení zlé a cizoložné vyhledává znamení, ale znamení mu nebude dáno, kromě znamení proroka Jonáše. Vždyť jako ‚byl Jonáš v břiše velké ryby [ketos; mohl to být žralok; Z 3373, 4785; E1 str. 355–357; BS 207] tři dny a tři noci‘, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Ninivští muži povstanou na soudu s tímto pokolením

a odsoudí je, neboť učinili pokání na Jonášovo kázání – a hle, zde je někdo větší než Jonáš.“ (Matouš 12:38–41; Lukáš 11:29–32) Někteří Kristovi učedníci se zdají být zahrnuti v Jonášově protiobrazu spolu s Ježíšem (Z 3568).

(6) Jonáš se dopustil určitých špatných činů a měl nesprávný postoj (1:3; 4:1–11), proto samozřejmě nemůže být v tomto obrazem Ježíše, ačkoli se zdá, že je obrazem určitých jedinců z vůdců Božího lidu, kteří prohlašovali, že jsou Božími mluvčími a jeho služebníky, ale páchali špatné činy a/nebo měli nesprávný postoj. Obdobně Šalomoun ve svém dobrém jednání je obrazem tisíciletého Krista, ale v tom špatném je obrazem papežství (E11 str. 611; P 69 str. 58). Zdá se, že naplnění Jonášova protiobrazu začalo těsně před začátkem židovské žně, kdy Bůh poslal velké poselství pokání za hříchy, adresované zejména Izraeli, Božímu nominálnímu lidu, včetně těch, kteří byli pokrytečtí a hrdí na původ a také celníků a hříšníků, kteří nežili v souladu se Smlouvou zákona. Měli litovat svých hříchů vůči Smlouvě zákona a vrátit se do souladu s ní, aby byli připraveni vstoupit do království Mesiáše – do jeho embryonální duchovní fáze (Malachiáš 3:1–3, 23, 24; Matouš 3:1–3; B str. 279–281; E5 str. 395; komentář many 17. června).

(7) Příslušné velké Jehovovo poselství se dostalo k Janu Křtiteli a (později) skrze něj k Ježíši a skrze jejich učedníky k dalším vůdcům („Stalo se Hospodinovo slovo k Jonášovi [*holubice*], synu Amítajovu [*pravdivý*]“; Jonáš 1:1; Matouš 4:17; Marek 1:14). Bůh jim uložil, aby kázali a působili proti nespravedlnosti, zejména mezi židy, na které měla přijít Boží odplata (v. 2; Matouš 3:10–12; 23:1–36; Lukáš 3:9, 17; 11:37–54; 1. Tesalonickým 2:16).

(8) Jan a (později) Ježíš i jejich učedníci reagovali na Boží pokyn srdečně a nezlovně a zapojili se do hlásání tohoto poselství pokání za hříchy, křtu pro židy za odpuštění hříchů vůči Smlouvě zákona, nadcházejícího království a Boží odplatě (Matouš 3:1–7). Až na několik málo výjimek židovští vůdci nepodporovali a nezúčastnili se tohoto hlášení, protože doufali ve vlastní spravedlnost, byli hrdí na původ apod. (Matouš 3:7–12; Lukáš 3:7–9). Místo toho se svým postojem a jednáním ubírali velmi odlišným směrem než ten, který Bůh předepsal prostřednictvím svých služebníků. Uzavřeli totiž dohodu s římskou vládou o oboustranné spolupráci na jejich území (loď, v. 3) za účelem dosažení pokroku ve vzájemných vztazích.

ZMĚNA V PROTIOBRAZE

(9) Zde se protiobraz mění a Jonáš ve verších 1:4 až 2:10 je obrazem zejména Ježíše a druhořadě také apoštolů a ostatních věrných vůdců tehdejší doby. Jak se Ježíšova služba rozšiřovala, Jehova dovolil, aby způsobila mimořádně velké problémy (vítr, v. 4), doprovázené ohromným nepokojem mezi neklidnými masami (veliká bouře na moři), které hrozily svržením místní římské vlády. Římští vůdci a jejich pomocníci se začali bát, volali ke svým bohům a zbavili se všeho, co by mohlo být překážkou pro jejich zřízení v tomto problému. Ježíš se však nezajímal o problémy místní římské vlády a zachovával naprostý skutečný odpočinek v Bohu [Jonáš (...) tvrdě spal].

(10) Judští vůdci římské vlády vznesli námitky proti Ježíši a jeho postoji. Vyzvali jej, aby volal ke svému Bohu, aby odvrátil neštěstí od jejich vlády (v. 6). Rozhodli se určit, kdo byl zodpovědný za tento mimořádný problém. Nakonec usoudili, že zodpovědný za to byl náš Pán. Obdobně byli v té době a později obviňováni i jeho učedníci (v. 7; Žalm 31:14; srovnej Skutky 17:6). Pak požádali Ježíše, aby jim řekl, proč je postihl tento problém, jaká je jeho práce, bydliště, národnost a rod (v. 8; srovnej Jan 19:9).

(11) Ježíš těmto vládním vládcům řekl, že je skutečně Abrahamovým přirozeným a duchovním semenem a že ctí Jehovu, Nebeského Otce, velikého Stvořitele všech věcí (v. 9). Vyvolalo to u nich ještě větší obavy. Ptali se Ježíše, proč kráčí příslušnou cestou. Tito Římané věděli, že židovští vůdci jednali ve shodě s nimi. Rozpoznali však, že Ježíšovo jednání bylo odlišné (v. 10).

JEŽÍŠ PŘED PILÁTEM

(12) V protiobrazu nás to přivádí do doby, kdy Ježíš byl přiveden před Piláta. Tito vládní vůdci svým postojem, slovy a jednáním se ptali, co by měli s Ježíšem udělat, aby tento mimořádný problém na lodi jejich státu, který právě dosáhl vrcholu, pominul (v. 11). Když už přišel čas, kdy měl být Ježíš byl usmrcen (Lukáš 9:51), svým postojem a jednáním jim řekl, aby byl ponechán na vůli vzpurných mas. Věděl totiž, že on a jeho nauky byly svým způsobem zodpovědné za tento mimořádně velký problém (v.12). Přesto římské vlády zastoupení v osobě Piláta vynaložili usilovnou snahu, aby vyřešili tento problém jejich zřízení bez toho, aby svolili k Ježíšovu ukřižování, když nabízel odpuštění Barabáše atd., ale nemohli (v. 13;

Marek 15:6–14; Lukáš 23:1–23), protože židé vykřikovali, že kdokoli se vydává za krále, je proti císaři a pokud Pilát nechá Ježíše propustit, není přítelem císaře. Pak velekněží řekli: „Nemáme krále, jen císaře.“ (Jan 19:7–15) A tak Pilát nabyl přesvědčení, že by tato záležitost byla oznámena do Říma a jeho úřad římského prokurátora by byl ohrožen, pokud nesvolí k Ježíšovu ukřižování.

(13) Proto když římsští vůdci, zastoupeni v osobě Piláta, zjistili, že neutiší tento problém bez toho, aby přistoupili na přání zástupů a vydali Ježíše na smrt, žádali Boha, aby je nepovažoval za viníky a aby nezahynuli kvůli tomu, že svolili k vydání nevinného Ježíše vůli zástupů, o němž věděli, že znamená Ježíšovo ukřižování a smrt (v. 14; Matouš 27:24). Pilát tedy svolil k tomu, aby byl Ježíš vydán vůli rozbouraného zástupu. Poté, co to udělal, mimořádný problém místní římské vlády skončil a neklidné masy přerušily svůj násilný rozruch (v. 15). Pak se římscí vůdci a jejich zástupci báli Boha. Uznali jej a činili slavnostní sliby (v. 16). Je to patrné i z pozdějšího vyjádření setníka (Matouš 27:54), k němuž došlo po Ježíšově smrti.

(14) Jehova ve své veliké a milující prozřetelnosti udělal veškerá nezbytná opatření, aby Ježíšovo Nové stvoření bylo bezpečně uchováno v *šeolu* neboli *hádu* a aby z něj následně bylo vyvedeno třetího dne (Jonáš 2:1; Žalm 16:10, 11; Izajáš 53:10; Skutky 2:27, 28, 31). Zajistil také, aby Ježíšovo tělo nepodlehlo zkáze. Nebyly ale provedeny žádné přípravy, aby Ježíš přijal své lidské tělo zpět. Správně přeložen Žalm 16:9 neučí o tom, že Ježíšovo lidské tělo mělo naději na vzkříšení. Hebrejská složenina *lavetahh* je správně přeložena „přebývat v bezpečí“. Nevíme, co se stalo s Ježíšovým lidským tělem. Víme však, že jej nepřijal zpět.

TŘI DNY A TŘI NOCI V SRDCI ZEMĚ

(15) „A Jonáš byl v břicho té ryby [všimněte si, že se zde nemluví o *velrybě*] tři dny a tři noci“ (Jonáš 2:1). Matouš 12:40 říká: „Tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země.“ Písmo svaté učí, že náš Pán měl vstát z mrtvých třetího dne po své smrti (Matouš 16:21; 17:23; 20:19; Lukáš 24:7, 21, 46; Skutky 10:40; 1. Korintským 15:3, 4). Všimněte si, že tyto verše nic nemluví o tom, že by měl být v *hrobě* tři plné dny a tři plné noci, jak někteří nesprávně aplikují význam Matouše 12:40. Tyto verše spíše dokazují, že Ježíš vstane z mrt-

vých ve třetí den smrti. Ježíšovým prvním dnem smrti byl pátek, den, kdy zemřel, protože zemřel asi tři hodiny před jeho koncem v 6 hodin odpoledne. Druhý den smrti, sobota, musel přirozeně trvat plných 24 hodin, které skončily v 6 odpoledne druhý den smrti. Třetí den jeho smrti, neděle, měl svůj začátek v 6 hodin odpoledne druhého dne smrti a končil dalšího dne v 6 odpoledne. Jakýkoliv časový úsek mezi nimi by byl třetím dnem.

(16) U lidí mluvících hebrejsky, anglicky, nebo jakýmkoliv jiným jazykem, obrat „tři dny a tři noci“ nemusí znamenat 72hodinový časový úsek, ale může znamenat i kratší dobu. Židé by nazvali třemi dny období zasahující do tří dnů, i kdyby to bylo jen 39 hodin. Proto zjišťujeme, že doba, kdy byl Ježíš ve stavu smrti, tj. od pátku 3 hodin odpoledne do neděle 6 hodin ráno, jak jsme to výše prokázali – zhruba 39 hodin, se skrývá pod obratem „po třech dnech“ (Matouš 27:63; Marek 8:31). Důvodem je to, že mluvili o části prvního a třetího dne jako kdyby to byly plné dny. Proto také chápeme, že 8 dnů z Janova evangelia 20:26 znamená týden.

(17) Tento princip nám umožňuje uvést do souladu hebrejské vyjádření „asi osm dní po těchto slovech“ (Lukáš 9:28) s Markovými helénistickými slovy „po šesti dnech“ (Marek 9:2). Srovnajte prosím obdobný obrat „po třech letech“ se 7. a 9. rokem vlády Hóšea a 4. a 6. rokem vlády Ezechiáše (2. Královská 18:9, 10), který zřetelně ilustruje tento hebrejský způsob počítání jednotek času. Nepochybně náš Pán použil v Matoušově evangeliu 12:40 obrat „tři dny a tři noci“, protože citoval z Jonáše 2:1, kde se vyskytuje stejný obrat. Hebrejský obrat „tři dny a tři noci“ z Jonáše 2:1 je stejný jako v 1. Samuelově 30:12 a v. 13 dokazuje, že je to jen obecné vyjádření pro určitou dobu zasahující do třech dnů a třech nocí a ne nutně přesné období o délce 72 hodin. Podobně srovnání Ester 4:16 a 5:1 dokazuje, že „tři dny, v noci (...) ve dne“ skončily „*třetího dne*“, nikoli *po* třech dnech a třech nocích. Proto správně usuzujeme, že Ježíšova slova z Matouše 12:40 neznamenaají nutně 72 hodin nebo tři plné dny a noci.

(18) Běžný výklad Matouše 12:40, který se vztahuje výhradně na dobu Ježíšova pobytu v hrobě, předpokládá lež ohledně toho, zda Ježíšovo tělo bylo v srdci doslovné země. Ježíšovo tělo nebylo pohřbeno ve středu země, ani vůbec pod zemí, ale v hrobce vytesané ve skále nad zemským povrchem. Dveře této hrobky

byly zavaleny kamenem, který byl umístěn před nimi (nikoliv nad nimi) a pak byl odvalen (Matouš 28:2; Marek 16:3, 4; Lukáš 24:2). Tento kámen nebyl zvednutý, co by se událo, kdyby ležel na hrobě. Navíc učedníci vcházel do hrobky (Marek 16:5; Lukáš 24:3; Jan 20:6–8) a nescházeli dolů do hrobu. Dokazuje to, že hrobka byla nad zemským povrchem. Proto zde slovo *země* neznamena doslovnou zemi.

(19) Jsme tedy oprávněni, když se domníváme, že slovo *země* z Matouše 12:40 znamená *společnost*, což je ostatně jeho správný význam v Bibli (Genesis 4:14; 6:11; 11:1; Matouš 5:13; 2. Petrův 3:13). Rozumíme tedy, že Ježíš slovem *země* z Matouše 12:40 mínil židovskou společnost. Tato společnost ve svých vůdcích a jejich stoupencích dala průchod své touze (srdce) vůči Ježíši. Tento průchod jejich tužeb vůči němu začal, když byl zatčen ve čtvrtek v noci. V té době Ježíš vstoupil do „srdce země“ – stal se předmětem zlé vůle hlavních vůdců židovské společnosti a jejich stoupců – a zůstal tam až do svého vzkříšení v neděli ráno. Během částí třech dnů (pátku, soboty a neděle) a částí třech nocí (čtvrteční, páteční a sobotní) byl „v srdci země“ – podroben moci svých nepřátel.

(20) Z toho pohledu se „tři dny a tři noci v srdci země“ (Matouš 12:40) vztahují k období delšímu než byl Ježíšův pobyt v hrobě. Jedná se zvláště o období od jeho zatčení v zahradě do jeho vzkříšení. To znamená, že po dobu zahrnující tři dny a tři noci Ježíšovi nepřátelé jako zástupci židovské společnosti triumfovali nad ním, když uskutečňovali svá přání a Ježíš byl v tomto časovém intervalu těmito přáními podřízen. Ježíš se tedy v Matoušově 12:40 neodvolává výhradně do doby, během níž byl v hrobě, ale do doby, která zahrnuje toto období a navíc ještě mnohem delší časový úsek – celou dobu během níž byl podřízen zlomyslnosti a násilí svých nepřátel.

(21) Toto vysvětlení je dosvědčováno skutečností, že Ježíšovo vzkříšení nebylo jediným znamením, které bylo dáno této generaci. Dalším znamením byl Ježíš ve svých utrpeních v době od jeho zatčení až do jeho smrti. Souviselo to i s jeho pobytem v hrobě až do jeho vzkříšení, protože během celé této doby Ježíš byl tam, kde si jej židovská společnost (ze srdce) přála, aby byl. V Matoušově 12:40 není zvláště zdůrazněno vzkříšení, ale události, které se udály od doby jeho zatčení až do času jeho vzkříšení.

JEŽÍŠ ZOBRAZENÝ VE SVÉM ZÁVĚREČNÉM UTRPENÍ

(22) Ježíšovy pocity během jeho závěrečného utrpení jsou obrazně popsány v druhé kapitole Jonášova proroctví. Jedná se o utrpení, které mělo svůj začátek poté, co jej Pilát, aby vyhověl přání zástupů, vydal k ukřižování. Toto utrpení také pokračovalo, když byl bičován, krutě vysmíván vojáky, během zkušenosti na Via Dolorosa a posléze i na kříži. Byly to Ježíšovy zkušenosti „v srdci země“ židovské společnosti – předtím, než sestoupil do stavu smrti. Ježíš se během těchto zkušeností plných utrpení a trápení modlil k Jehovovi, nebeskému Otci a žádal jej a byl ujištěn, že jej Otec slyší (2:2, 3; Žalm 120:1; 130:1, 2; 142:2–4; pro více podrobnosti viz E15 kap. 3).

(23) Náš drahý Pán Ježíš si uvědomoval, že jej Otec hodil do středu obtížných zkušeností, které po něm požadovala srdce rozbouřených zástupů (*srdce moře*, v. 4). Uvědomoval si, že byl tímto velikým utrpením dovoleným Otcem ohromen (převalily se přese mne všechny (...) tvé vlny – Žalm 69:16). Uprostřed něj občas přechodně cítil, že byl vyhnán od Otcova zraku (Žalm 31:13), ale přesto byl vždy odhodlán opět vzhlédnout k Božím bydlišti, místu setkání Boha se svým lidem, místu, kde s nimi bydlel a kde jim žehnal (v. 5).

(24) Obtížné zkušenosti způsobené neklidnými zástupy a zvláště jeho vůdci, se stávaly stále kritičtější, ohrožovaly Ježíšův život a uzavíraly se nad ním. Obklopily jej závažné problémy (v. 6; Jan 19:28). Náš drahý Spasitel vstoupil do nejkritičtějších zkušeností, vodních hlubin, blízko konce (Žalm 69:2, 3, 15), zvláště když bylo dovoleno, aby pocítil, že jej Bůh opustil (v. 7; Žalm 22:2; Matouš 27:46; E15 str. 150–153). Na konci však byl ujištěn – částečně z Jonášova protiobrazu –, že jej Bůh přivede ze stavu smrti (z jámy; E1 str. 357). Když se cítil nejslaběji, stále pamatoval na Jehovu a volal k němu. Byl vyslyšen a Bůh mu odpověděl ze svého vznešeného svatého bydliště (v. 8).

(25) Náš milovaný trpící Pán Ježíš si velmi dobře uvědomoval, že ti, kteří vědomě řídí své životy marnými a mylnými krédy, příkázáními lidí a učením démonů spíše než Boží pravdou, vzdávají se svého podílu na Boží laskavosti a jeho milosrdenství a nemohou očekávat jeho milost (v. 9; 2. Královská 17:15; Žalm 31:7; Jeremjáš 10:8, 15; 16:19). Náš Pán byl však stále rozhodnut, aby dokončil svou lid-

skou obět s díkůvzdáním a vzdáním slávy Otci a splnil slavnostní sliby, které přijal (Žalm 22:26; 116:17, 18). Trval ve svém ujištění, že jej Otec spasí a přivede ze stavu smrti (Žalm 16:10, 11; Izajáš 53:10; Skutky 2:27, 28), protože odevzdal svá práva nového stvoření a lidské právo na život a všechny ostatní záležitosti do Otcovy ruky a jeho péče (v. 10; Žalm 31:6; Lukáš 23:46).

(26) Náš Pán sestoupil do stavu smrti a byl tam ponechán až do třetího dne, kdy Bůh určil, aby povstal z mrtvých. Radujeme se z Ježíšova vzkříšení (Skutky 2:24, 30–32; 3:15; 1. Korintským 15:3, 4, 20), ale i z ostatních jeho vítězných zkušeností, které jsou zobrazeny v protiobrazu první a druhé kapitoly Jonášova proroctví. Ježíšovi následovníci věku evangelia, zejména členové jeho těla, měli jako on více či méně obtížné a kritické zkušenosti, když usilovali jít v jeho šlépějích (1. Petrův 2:19–21). Třetí a čtvrtá kapitola Jonášova proroctví se vztahuje na období po Ježíšově vzkříšení, tedy věk evangelia a čas zprostředkovatelské vlády. Ježíš jako božská duchovní bytost už není znázorněn v Jonášově obraze. Jonáš v třetí kapitole znázorňuje spíše určité vůdce Božího lidu ve věku evangelia, zejména v nominální církvi na konci věku, a také (kapitola 4) určité jedince z těchto vůdců poté, co budou probuzeni z mrtvých na zemi během zprostředkovatelské vlády.

JEHOVŮV DRUHÝ ÚKOL PRO JONÁŠE

(27) Vůdci Božího lidu, kteří tvrdili, že jsou Božími mluvčími a služebníky, opět obdrželi ve věku evangelia a zvláště v jeho žni zvláštní pokyn (3:1). Bůh je znovu pověřil, aby všem kázali poselství o pokání a přicházejícím království a soudu (v. 2; Skutky 17:30, 31). Toto poselství však mělo být kázáno nejen Izraeli, ale celému lidskému světu (Skutky 1:8). Bylo to poselství o víře v pronásledovaného a vzkříšeného Ježíše jako Spasitele, Pána a Krále (Skutky 2:36, 38; 3:15; 20:21), poselství o posvěcení (Římanům 12:1), výběru vyvolených (Skutky 15:14; Zjevení 5:9) a přicházejícím světovým souzením a královstvím, včetně poselství o obnově nevyvolených (Matouš 24:21, 22; Skutky 3:19–21; 15:17; 1. Timoteovi 2:4–6; 4:10; 1. Janův 2:2; Zjevení 11:15–18; 21:1–4; 22:1–5). Bůh si přál, aby bylo vyhlášeno toto (a ne jiné) poselství (volej ...) zvěst, kterou ti říkám). Když však přišlo veliké odpadnutí (Skutky 20:30; 2. Tesalonickým 2:3), ctižádostiví vůdci kázali mnoho věcí, které jim Bůh nenařídil.

(28) Patříční vůdci vyšli během věku evangelia k lidstvu, k nejzazším částem země, na obrovské pole, a naplnili Boží úkol (Ninive bylo velmi veliké město, na tři dny cesty [větší Ninive, které zahrnovalo několik dalších menších měst a dokonce místa určená pro dobytek – 4:11 –, bylo oblastí rozkládající se asi 60 mil okolo (zhruba 96,5 km), což vyžadovalo tři dny pěší cesty], v. 3).

(29) Podle toho, jak věk evangelia a vydávání svědectví lidstvu pokračovalo, kázání o věčných mukách a dalších bludech postupně nahradilo kázání biblického učení o smrti jako mzdě hříchu, smrtelnosti lidské duše apod. Kazatelé a misionáři nominální církve říkali pohanům a dalším, že jejich nespasení předci se nachází v ohni věčných muk a že se tam ocitnou i oni, pokud nepřijmou v tomto životě Ježíše jako Spasitele. V roce 1874 a krátce nato br. Russell a další, začali kázat o konci časů pohanů v roce 1914 (viz předmluva ke 2. svazku *Studii Písma*) a nastávajícím čase velikého soužení. Také někteří mluvčí nominální církve, včetně pošetilých panen (Matouš 25:1–12; E3 str. 182; E6 str. 246), začali kázat konec časů pohanů v roce 1914. Učili však, že po roce 1914 nebude pro lidstvo naprosto žádná příležitost ke spáse, ale jen Boží hněv a věčná muka v ohni pro ty, kteří do té doby nepřijmou Ježíše jako Spasitele (v. 4; C, příloha str. 395; P 71 str. 72 sloupec 1).

PŘEDVÍDANÁ OBNOVA PRO LIDSTVO

(30) Br. Russell a další, vyvrátili tyto bludy Jonášovy protiobrazné třídy kázáním o budoucí zkoušce a obnově pro nevyvolené lidstvo. Učení o obnově předvídá, že lidský rod během zprostředkovatelské vlády uvěří Božímu poselství, nabádá jej k pokání, k víře v Krista jako Spasitele a k posvěcení jako zaručenému způsobu, jak se vyhnout věčné zkáze. V této souvislosti bude všem hlásáno pokání, víra v Ježíše jako Spasitele a sebezapření ve prospěch Boha a Krista, od nejmenšího až po největšího (v. 5; Jeremjáš 31:34).

(31) Boží poselství pronikne k mnohým, kteří byli předními lidmi v tomto světě a v Tisíciletí opustí postavení a moc, kterou nyní získali a ze srdce projeví pokání a víru, aby se vyhnuli zkáze. Tímto začne jejich cesta k získání věčného života na zemi (v. 6). Způsobí, díky svému rozhodnutí a rozhodnutí svých podřízených, že celému lidskému světu bude hlásáno (Izajáš 11:9), že by všichni měli ve svých

myslích, srdcích a povaze opravdu činit pokání a usilovně volat k Bohu a odvrátit se od svých zlých cest a násilí (v. 7 a 8).

(32) Vidíme zde lidstvo, které reaguje správně a doufá, že Bůh nedovolí, aby jej jeho hněv zničil, nedovolí, aby zahynuli (v. 9). Bůh je uveden jako ten, kdo vidí jejich skutky, vidí, že se mnozí odvrátí od svých zlých cest a proto změní svůj způsob jednání a nezničí poslušné lidi, ale spíše jim dá věčný život jako třídě ovcí (v. 10; Zjevení 20:12). Tyto věci, předvídané v té době a také potom br. Russellem a mnohými dalšími, kteří byli osvíceni, se stanou skutečností během zprostředkovatelské vlády, poté, co začne obnova.

NESPRAVNÝ POSTOJ PROTI OBRAZNÉHO JONÁŠE

(33) Patřičným mluvčím nominální církve se samozřejmě nelíbilo kázání o budoucí zkoušce pro lidstvo po období věku evangelia. Nazývali toto učení pohrdavě „druhou příležitostí“ (P 38 str. 188). Když přišel a proběhl rok 1914 aniž by lidstvo bylo obecně zničeno Božím hněvem a – podle jejich víry – aniž by šlo do věčných muk v ohni, část z nich ve větší nebo menší míře byla, přinejmenším vnitřně, velmi nespokojená a rozhněvaná. Více podrobností se v této souvislosti naplní, když patřiční mluvčí nominální církve, kteří nebyli novými stvořeními, budou probuzeni z mrtvých a skutečně uvidí probíhající obnovu. Zamýšlíme se teď nad uplatněním tohoto obrazu ve vztahu k nim. Část z nich, místo aby měla z obnovy radost, bude přinejmenším vnitřně a přechodně nespokojená a rozhněvaná. Bude více znepokojená sama sebou, svou pověstí mluvčích apod., než celým lidstvem získávajícím během zprostředkovatelské vlády jedinou plnou a oprávněnou příležitost ke spáse.

(34) Tito mluvčí v modlitbě před Jehovou prohlásí, že kázali jen jeho poselství – podle jejich mínění – a dělali jen to, co se jim zdálo za daných okolností nejlepší, stejně jak to dělali ostatní příslušníci jejich třídy před nimi. Přiznají, že jej rozpoznali jako milosrdného, pomalého k hněvu, velice laskavého a vždy připraveného ke změně způsobu jednání vůči hříšníkům, když ti projeví skutečné pokání. Budou však tvrdit, že tak mělo být jen před koncem věku evangelia – a tudíž by pak pokání nemělo být přípustné, neboť by to bylo poskytnutím druhé příležitosti (v. 2).

(35) Někteří z těchto vůdců budou mít takový nedostatek mírnosti a pokory, že budou tak

tvrdohlaví a nepřipravení opustit své bludné učení, že přinejmenším svým postojem řeknou, že raději zemřou, než aby žili (v. 3). Jehova obzvlášť prostřednictvím svých věrných služebníků podá proti tomu námitky (v. 4). Někteří z nich však stále nebudou reagovat, budou se chovat rozmrzele a pevně pěstovat ve své myslí blud – obrazně sedět v ochraně jeho stínu – s nadějí, že nějakým způsobem zkáza a věčná muka, která předpovídali, přijde místo obnovy na nevyvolené lidstvo (v. 5).

(36) Jehova bude s nimi jednat laskavě a připraví na začátku zprostředkovatelské vlády zvláštní tisíciletá opatření pro jejich ochranu před zkouškami, které by byly pro ně v té době příliš kruté. Tito mluvčí budou mít z toho radost (ricinovník [hebr. *kikajon*; připouští se, že byla to rostlina obsahující ricinový olej, která má velmi velké listí], v. 6). Bůh však způsobí, že tato ochranná opatření budou jen dočasná a v pravý čas skončí (v. 7).

(37) Pak Bůh dovolí na tyto vůdce zvýšený žár zkoušek (Zacharjáš 13:9) a duchovních bojů (E5 str. 522, 523). Způsobí to patřičným mluvčím velký zármutek, takže se budou domnívat, že je pro ně lepší zemřít než žít v těchto ohnivých zkouškách (v. 8). Bůh jim vytkne a zeptá se jich, zda se zlobí kvůli tomu, že tato zvláštní ochranná opatření byla odstraněna. Odpovědí, že se velice zlobí, dokonce si přejí smrt (v. 9).

(38) Jehova pak připomene patřičným mluvčím, že požadovali milosrdenství – požadovali, aby Boží zvláštní ochranná opatření nebyla od nich odstraněna, ačkoliv jim nevěnovali žádnou práci, když byla poskytnuta a pak rychle odstraněna. A přesto si nepřáli, aby Boží milosrdenství bylo uplatněno ve prospěch nevyvolených poskytnutím jim tisícileté zkoušky, nevyvolených, z nichž obrovské množství lidí bylo v neznalosti a nikdy nemělo příležitost ke spáse ve svých srdcích, myslích a povaze (v. 11). Doufáme, že následkem těchto tisíciletých zkušeností mnoho členů protiobrazného Jonáše nakonec srdečně přijme Pravdu, projeví správného ducha a získá věčný život na zemi v třídě ovcí. Zdá se však, že se někteří budou tak pevně přidržovat teorii „neexistující tisícileté zkoušky a věčných muk pro všechny, kteří nepřijali Krista ve věku evangelia“, že se jí nikdy nevzdají, ačkoliv kvůli tomu, že se z tohoto bludu a jeho ducha neocistí, budou nakonec zničeni v třídě kozlů. Děkujeme Pánu za toto studium.